

אנורקסיה

היא רצתה לרזות בשישה קילו

"לא יכולתי להפסיק לקחת את התה המשלשל, למרות כאבי-התופת. כשניסיתי, מיד הרגשתי שמנה כמו טנק, וכל יום היה לי פגיון אחר למה להפסיק רק למחרת. פעם פגישו עם בחור חרש, פעם מסיבה, או אפילו בשביל המפקד שלא יראה אותי שמנה." יעל נשלחה לקורס-קצינות. אבל היא מצאה את הדרך להמשיך בדיאטות ובאכילה אובססיבית וגם לעבור את הקורס.

"אהבתי את התרמית של רזה שלא אוכלת כלום ובעלת מישמעת-ברזל. בקורס היו בנות שלא הכירו אותי, וזה הרשים אותן שלא אכלתי בארוחות. זה היה עושה לי טוב על הנשמה. אבל שם לא יכולתי לאכול בלילה. ופלות ובמבות לא סיפקו את המוח שלי. "מצאתי את עצמי אוכלת שאריות של אוכל. משפיל, אבל אחרי שכולם יצאו, הייתי אוכלת מה שנשאר ואפילו — גם עכשיו אני מתביישת לספר — פעם לא הספקתי, אז נכנסתי למיטבח והתנפלתי על ערימת לחם יבש וקליפות של ירקות."

חפתי בגלידה, ובלעתי חופנים של שקריי-מרק.

"ברגע שעשיתי את דרכי חזרה למיטה תקפו אותי רגשי אשמה וחשש נוראי ש'אשמין'."

מהר מאוד גילתה יעל את הכוררים המשלשלים.

"מוכרים אותם חופשי בבתי-מירקחת. חוץ מאשר בטופרפארם. שם דורשים מירשם.

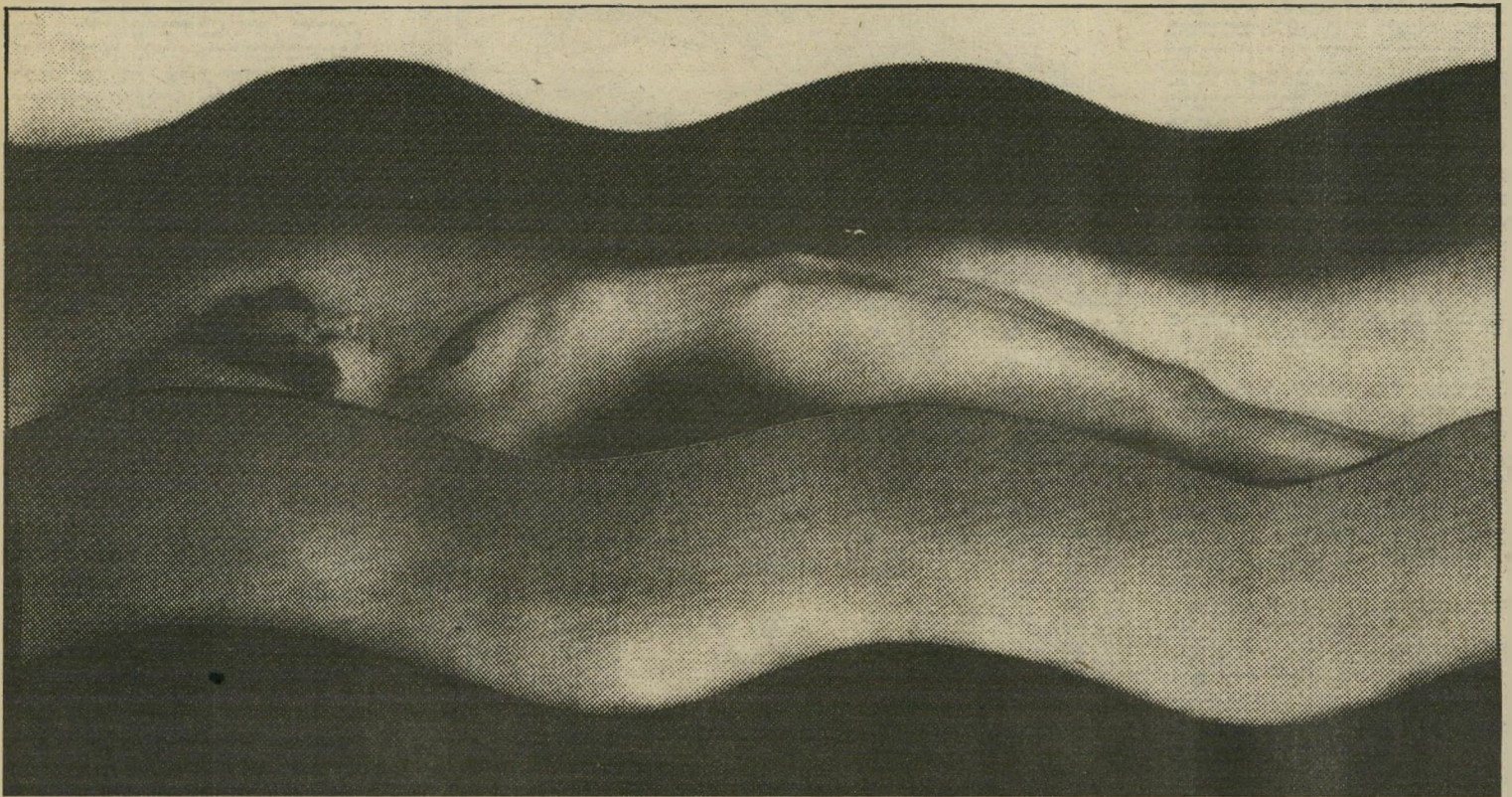
רים, חולצות עד הפופיק, מיכנסיים קצרים. הפכתי לנחשקת ולמאושרת."

בהתחלה עודדו-ההורים את יעל. הם העריכו אותה על המישמעת העצמית וה' יכולת לשבת ליד השולחן בערב שבת ול' הסתפק בהכנת סלט חסה, בהגשת הצלי, בטעימה מסלטה-ירקות ובהרחת התותים והקצפת.

"לא אכלתי כלום. פשוט כלום. עוגיה

"אני בולעת כל יום מאה כדורים משלשלים. זה סיוט שנמשך כבר חמש שנים. קשה לי להאמין שאני אצא מזה. ניסיתי כבר הכל. עכשיו נשארה לי רק אפי שרות של אישפוז במחלקה פסיכיאטרית." יעל חולה באנורקסיה נברווה. חייה טר-כבים סביב העיסוק באוכל. מה לאכול, מה לא לאכול, איך להסתיר שאכלה, איך להסתיר שלא אכלה, איך להוציא מגופה את המזון לפני שהתעכל, מתי תאכל את הארוחה הבאה ואיך תשיג כדורים משלשלים לשבוע הבא. כשהייתה בת 16 שקלה 63 קילוגרם, גובהה היה 170 סנטימטר והיא התאימה לתואר שמנמנת.

"זה הפריע לי. תמיד היו לי שישה קילוגרמים מיותרים, ומאו שאני ווכרת את עצמי אני בדיאטות. דיאטת מלפפונים ואשל, דיאטת חמשי-פרוסות-לחם-ביום, דיאטת פתית, דיאטת מרזי-מורית והרבה ניסיונות להתנזר משוקולד או מלחם או מבוטנים. מי שלא צריך לשמור על דיאטה, לא

"חיי הפכו לרמדאן. כל היום צמתי. וכשכולם הלכו לישון קמתי וזללתי..."

כשעברה לגור עם חברה בתל-אביב השתפר המצב פלאים. אבל אז גם הבינה שהיא חולה, ויש למחלה שם. היתרון המהותי ביותר הוא שבגודלן יש עשרות בתי-מירקחת, וליעל היתה מכונת קטנה שידעה איך להגיע לכל אחד מבתי המירקחת.

"פעם בשבוע הייתי עושה סבב בתי-מירקחת, וקונה בכל אחד מהם קופסה של לקסטיביים. מאז אני בולעת 100 ביום, כמעט כל יום. בקופסה יש בדיוק 100, לא צריך להתאמץ ולספור.

"אני לעולם לא אוכלת בנוכחות אנשים כלום, פרט לסלטי-ירקות. אני מאוד נהנית לרחוף להם אוכל. ההתקפים של הזלילות היום המורים יותר מתמיד, ופרט לכדורים אני גם מקיאה."

דוחפת שלוש אצבעות

בהתחלה לא סיפרה לשותפתה לדירה על המחלה. הן חברות הכי טובות.

גלית בר

(המשך בעמוד 48)

הייתי קונה בקופת-חולים שקית של 40 כדורי רים, שזו הכמות המקסימלית שאפשר לקנות, ואחרי כל זליה הייתי בולעת. בהתחלה ארבעה כדורים, ואחרי זמן קצר היגעת ל-12. חיי הפכו לרמדאן. כל היום צמתי, וכשכולם הלכו לישון קמתי וזללתי. הרוקחת שמהילב שאני באה כל שלושה-ארבעה ימים לקנות כדורים, ולא הסכימה לתת לי עוד ללא מירשם."

יעל גרה במושבה קטנה ובה בית-מירקחת אחד, וכשלא נתנו לה כדורים בקופת-חולים מצאה תחליף. תה משלשל.

"אז כבר ההורים שלי ידעו שמהו לא בסדר. הייתי שותה בלילה את התה ואחרי 10 שעות, כמו שעון, רצה לשרותים וצורחת. הבטן שלי התהפכה, והכל יצא כמו מים. אחרי ההתרוקנות היתה לי הרגשה נהדרת של ריקנות בטן, שמשמעותה לגבי היה — אכלתי והמישקל נשאר 50 קילוגרם."

לאמא ואבא הסכירה שהדיאטה הארוכה גרמה לה עצירויות, והתה הוא פיתרון הכרחי. "בינתיים התגייסתי לצבא, וגם שם הכל נמשך, רק גרוע יותר. כל הזמן חשבתי על הארוחה הבאה שלי. מהות חיי היתה האוכל — מה אוכל, איך, והעיקר מתי.

במשך יום שלם או חצי מלון. פחדתי להעלות גרם אחד במישקל, והעדפתי לרדת גם כדי להראות יותר טוב, וגם כדי שיהיה קצת מירווח ביטחון.

"חיי הפכו לרמדאן"

בשלב מסוים, כששקלתי 50 קילוגרם, התחילו להגיד לי שאני מגזיז מה. אני, מציד, התחלתי לזלול בסתר, שלא יראו אותי בקלקלתי."

לא היה חשש שיעל תמות ברעב. היא היתה קמה בלילה, בשקט-בשקט, ובורקת מה נשאר במקרה. עוברת למגירת-הלחם ומשם לארזון-הממתקים. "זה היה ככה — כולם הלכו לישון ואז אני, על קצות-האצבעות, הייתי פוסעת למי-טבח. לא שלטתי בעצמי. כל מה שעניין אותי היה אוכל. השתעלתי קצת, כדי שלא ישמעו שאני פותחת את המקרה. עם גופי נשענתי על הדלת שלא תיסגר, ובשתי הידיים חטפתי כל מה שאפשר. שיכנעתי את עצמי שאני רק מיישרת את הקו של העוגה, רק מפנה קופסה מלאה מדי, ובלי הרבה רציונליזציות גם

מכיר את ההרגשה הזאת. להתאפק ולהתאפק, ולחשב קלוזיות, ולהישקל כל בוקר ובכל זאת להישאר בעלת ריכיים שמנות ומראה של אגס."

יעל השקיעה הרבה אנרגיה בניסיונות-הרזיה, אך ללא הצלחה.

אחת מהדיאטות היתה חריפה במיוחד, ויעל הצליחה לרזות. לאט, אבל בטוח. כל חודש שני קילוגרם.

רוזי ארבעה קילוגרם, והמשכתי ל' שישה קילוגרם ולשמונה קילוגרם, וידעתי שהפעם את המנגינה הזאת אי-אפשר להפסיק. הפעם אני אהיה רזה, ולתמיד. ההרגשה היא של אושר עילאי.

"פתאום הייתי חתיכה. להיות חתיכה זה מושג בעל משמעות אדירה. על חוהיים לא ישבתי לשננייה. הסתובבתי גאה בחיטובי, כדי שכולם יראו. הייתי מודעת לכך שמסתכלים. נהניתי להרגיש את הבטן נרבת לגב, אספתי מחמאות.

"פתאום אפשר היה ללבוש ג'ינסים צמודים

* אנורקסיה: הפרעה רוחנית המתבטאת בחוסר-תאבון חולייה והתמצב הכללי של הנוף.